

§ 21.

Вводны думы.

Думы, които не ся относятъ на никоѣ думѣ въ прѣдложеніе—то, а относятъ на говоряще—то лице и показватъ образъ и основаніе мысли, наричатся *вводны думы*.

§ 22.

Главны и второстепенны части въ прѣдложеніе—то.

1. *Подлежаще—то и сказуемо—то* трѣбѣ непрѣмѣнно да бѣдѣтъ во всяко прѣдложеніе, и затова ся тѣ именуваѣтъ *главны части* на прѣдложеніе—то. При нихъ ся различаваѣтъ думы *опредѣлительны, допълнительны и обстоятелственны*, а относительно къмъ говоряще—то лице *вводны*. Опредѣлительны—тѣ, допълнительны—тѣ, обстоятелственны—тѣ и вводны—тѣ думы ся наричаѣтъ *второстепенны части*, зачтото тыя не всякога бѣваѣтъ въ прѣдложеніе—то.

2. Константинъ повѣрвалъ думы—тѣ на Българскыя Царь и испратилъ Пеллеригу имена—та на всички—тѣ Българе прѣдатели. Царя—тѣ заповѣдалъ да ты накажаты. Подиръ двѣ години Пеллеригъ оставилъ прѣстола и ся прѣселилъ въ Цариградъ.

1—о прѣдл. *Константинъ повѣрвалъ думы—тъ на Българскыя Царь и испратилъ Пеллеригу имена—та на всички—тъ прѣдатели Българе*. Подл. *Константинъ* — 3 л.; сказ.: *Повѣрвалъ думы—тъ* *Българе* — изяв. накл. неопр. пр. вр. 3 л.—*Думы—тъ* ся относи на сказ.: *повѣрвалъ*, на в.: *что* повѣрвалъ Константинъ? и составлява право допълненіе. — *На Българскыя Царь* ся относи на думѣ: *думы—тъ*, на в.: *чи* думы повѣрвалъ Константинъ? и составлява опредѣленіе. — *Българскыя* ся относи на думѣ: *Царь*, на в.: *кой* Царь? и составлява опредѣленіе. — *Пеллеригу* ся относи на сказ.: *испратилъ*, на вопр.: *кому* испратилъ Константинъ? и составлява допълненіе. — *Имена—та на всички—тъ прѣдатели Българе* ся относи на сказ.: *испратилъ*, на в.: *что* испратилъ? и сост. право допълненіе. — *На всички—тъ прѣдатели Бл-*